

Для Тома, Робіна та Вільяма

Ellie the Homesick Puppy

Holly Webb

Illustrated by Sophy Williams

stripes

Голлі Вебб

**ЕЛЛІ, АБО
НАЙВІДДАНІШЕ
ЦУЦЕНЯ**

Ілюстрації Софі Вільямз

З англійської переклала Надія Хаєцька

Київ
BOOKSHELF
2021

Для читання дітям під час війни

УДК 821.111(477)06-343-93

B26

*Партнер проекту – Благодійний фонд
допомоги тваринам Happy Paw*

Підтримати Фонд
можна тут

Вебб Г.

B26 Еллі, або Найвідданіше цуценя / Голлі Вебб;
пер. Н. Хаєцької. — Київ: Видавництво Букшеф,
2021. — 128 с. — (Добрі історії про звірят).

ISBN 978-617-548-023-6

Еллі — миле веселе цуценя — улюблениця дівчинки Меган. Вона обожнювала гуляти, гратися з хазяйкою і гризти різні речі й була найщасливішим песиком у світі, аж поки її не віддали бабусі. Це було лише на кілька днів, однак Еллі про це не знала, тому вирушила на пошуки Меган. Вона подолала не надто простий шлях, сповнений пригод. Наполегливість цуценяти і любов до нього Меган вражають і надихають.

Як зустрінуться ці двоє після розлуки? На вас чекає найзворушливіший фінал, який ви коли-небудь читали.

УДК 821.111(477)06-343-93

First published in Great Britain in 2010
by Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London, SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2010
Illustrations copyright
© Sophy Williams, 2010
Author photograph copyright
© Nigel Bird My Naughty Little Puppy
illustration copyright © Kate Pankhurst
All rights reserved.

© Хаєцька Н., переклад, 2021

Літературно-художнє видання

© ТОВ «Видавництво Букшеф»,

ISBN 978-617-548-023-6

виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2021

Розділ 1

— Меган, ти мала поскладати ті книжки, а не читати їх!

Дівчинка винувато підняла очі на маму.

— Вибач! Цю знайшла за ліжком, я ж зовсім забула, що вона в мене є. Сто років її не читала.

Меган неохоче поклала книжку в коробку й зітхнула.

Мама всміхнулася.

— Добре, то можеш не ховати її, читай, у нас іще кілька днів до від'їзду. Ти ж знудишся без книжки.

Меган кивнула, та коли мама спустилася на перший поверх, відклала книжку на подушку, сіла на ліжко й недовіжливо похитала головою.

— Ще кілька днів, Еллі. Ще дві ночі спатиму в цій спальні, — прошепотіла вона.

Еллі, махаючи хвостом, видряпалася на коліна до Меган, а тоді з любов'ю лизнула її руку. Вона не знала, чому Меган така стурбована, але хотіла допомогти.

— І ти хвилюєшся, правда? — сказала Меган, усміхаючись. — Хоча тобі пощастило, Еллі, не треба йти до нової школи.

Дівчинка погладила золотисті Елліні вушка, і маленьке цуценя

затремтіло від захоплення. Тоді воно знову скрутилося бубликом на ковдрі, перетворившись на жовтий пухнастий м'ячик.

Переїжджати до іншого будинку було одночасно й захопливо, і боязко. Спальня Меган у новому будинку набагато більша, ніж ця, що чудово, але вона дуже сумуватиме за найкращою подружкою Беллою й усіма шкільними друзями. Напередодні вони пішли на великодні канікули, й увесь клас разом зробив їй величезну листівку з їхніми фотографіями та вітаннями від усіх. Дівчинка ледь не розплакалася, коли її вручили, розуміючи, що друзі сильно постаралися, щоб зробити дарунок особливим. Тепер листівка лежала в неї на столі, так, щоб можна було дуже обережно покласти її на одну з коробок на останок. Меган глянула на листівку й зітхнула.

Не те щоб вони насправді переїжджали так далеко — лиш кіломет-

рів за п'ятнадцять. Не інший кінець країни, нічого такого. Та, звісно, це означало, що дівчинка піде до нової школи й познайомиться з цілою купою нових людей. «Нові друзі», — сказала рішуче собі Меган.

Найкращим було те, що через два дні Меган і Еллі зможуть вийти через задвіркові двері й блукатимуть де їм заманеться. Тут поруч був лише парк, і Меган не дозволяли самій вигулювати Еллі. Дівчинка розуміла, що, гуляючи неподалік їхнього нового дому за містом, доведеться бути дуже обережною, і щоразу, коли про це заходила мова, мама нагадувала, щоб вона була відповідальною й не гуляла занадто далеко. Проте все одно кінець її саду практично переходив у лісочок! Це буде прекрасно! А ще вони з Еллі зможуть провідува-

ти бабусю, бо та мешкає за кілька хвилин ходу від їхнього нового будинку.

Дівчинка ніжно погладила м'яку золотисту Елліну спинку. Маленьке цуценя сонно заскавуліло їй, частково перевернувшись, наче запрошувало Меган погладити йому животик. Воно широко позіхнуло, показавши свої білі зубки, і розплющило очі, із замилюванням дивлячись на дівчинку.

Меган усміхнулась у відповідь.

— Я просто не можу дочекатися, щоб погуляти з тобою в тому ліску, — щасливо прошепотіла вона. — Це буде найкраща пригода!

Еллі підстрибнула їй збуджено, наче з надією, загавкала.

Меган засміялася.

— Еллі, лапонько, ти почула, що я сказала «погуляти», так? Не можу

повірити, що ти знову хочеш надвір,
ми ж лише годину як удома!

Цуценя тепер шалено махало
хвостом, пильно дивлячись на Ме-
ган, але та похитала головою.

— Вибач, Еллі. Мама попросила
мене зібрати речі.

Еллі не зовсім розуміла, що мови-
ла Меган, але знала значення того
тону в голосі. Жодної прогулянки.
Вона знову лягла на ліжко, благаль-
но глянула, поклавши голову на
лапки. Цуценя знало, що вони довго
гуляли, але тепер, трішки поспавши,
відчувало, що ще раз пробіглося б.

Меган розсміялася.

— Ти така актриса, Еллі! Поводиш-
ся, наче я ніколи не гуляю з тобою.
А це несправедливо, бо сама зна-
єш, я б залюбки. Але треба скласти
все в коробки, — зітхнула вона. —
А мама дала мені лише ці. Каже,

якщо я не зможу скласти сюди всі свої речі, доведеться перебрати їх і дечого позбутися. — Вона стурбовано оглянула кімнату. Здавалося, стільки всього мало вміститися в цих кількох коробках!

Меган підійшла до підвіконня й заходилася складати свою колекцію іграшкових собачок. Їх у неї була сила-силенна, усіх порід, але більш ніж половина з них була лабрадорами, як Еллі. Офіційно вона називалася лабрадором-ретривером, але слово «ретривер», на думку Меган, зовсім не пасувало собаці. Еллі була насиченого золотисто-медового кольору з блідо-кремовою шерстю на животику. Її вушка на тон темніші, ніж решта тіла, і надзвичайно шовковисті. Мама вважала, що Еллі потемніє, коли підросте, і загалом буде такого

самого кольору, як її вуха, але Меган сумнівалася. У будь-якому разі їй іще рости й рости: песикові лише чотири місяці. Його завжди переповнювала енергія.

Еллі проникливо дивилася на Меган, спостерігаючи, як та заклеює коробку скотчем. Це зацікавило її. Вушка цуценяти почали смикалися, і воно злегка помахувало хвостом. Може, спробувати стрибнути на той скотч? Еллі ніколи не була цілком упевнена в тому, чого не можна робити, тому коли іноді вона стрибала на щось, її вичитували...

Аж ось вона нашорошила вуха: почула, як хтось ішов доріжкою. Махаючи хвостом, Еллі піднялася на ліжку, щоб виглянути з вікна, і застережливо гавкнула до Меган. Це була Белла.

Белла ще не встигла подзвонити в двері, а Меган та Еллі вже наввипередки вибігли з кімнати й мчали сходами до вхідних дверей. Еллі легко перемогла. Як завжди. Цуценятко було на диво швидке. Воно лапками дряпало вхідні двері, захоплено гавкаючи, поки його не наздогнала Меган.

— Тс-с! Еллі, тс-с! Повернися, слухай, я не можу відчинити двері, коли там твої лапки.

Еллі кинулася назад, збуджено дихаючи. Вона знала Беллу, подружку Меган, і сподівалася, що зрештою це означатиме прогулянку. Цуценя звикло гуляти з Беллою, бо Меган та її мама зазвичай забирали Беллу дорогою до школи. А ще Еллі й Меган частенько ходили за ріг будинку, до дому Белли, коли ішли в парк, оскільки

батькам Меган не подобалося, щоб вона йшла сама, навіть коли з нею була Еллі.

— Привіт, Меган! Мама сказала, що я можу зайти й допомогти тобі збирати речі, якщо твої батьки не проти. — Белла з надією глянула на тата Меган, який саме проходив повз них у коридор, несучи величезну коробку з порцеляною з кухні.

— Гм! Я не проти, — сказав тато, обережно ставлячи коробку. — Але постарайтеся таки пакувати речі, а не просто базікати, добре, дівчатка?

У кімнаті Меган Белла розглянулася.

— Скільки коробок! — Вона сумно впала на ліжко Меган, а за нею ви-

дряпалась Еллі, щоб лизнути її обличчя. — Еллі, легше! Меган, я давно знаю, що ти їдеш, але тепер це здається таким реальним.

Меган сіла біля подруги, а Еллі весело пролізла між ними.

— Я знаю. Пакуючи речі, розумієш, що це все відбувається насправді. Післязавтра... — голос Меган затремтів, і Еллі обернулася, щоб лизнути й її. Що сталося з ними обома? Вона стурбовано переводила погляд з Меган на Беллу й навпаки, погойдуючи своїми великими вухами. Безумовно, щось було не так. Еллі піднялася, поклавши лапки на плече Меган, і запхала свого холодного чорного носика просто у вухо Меган. Це завжди смішило дівчинку.

І цього разу Меган засміялася, і Белла теж, але якось трохи сумно.

— Думаю, ми принаймні можемо надсилати одна одній повідомлення, — сказала Белла, протягнувши руку, щоб погладити Еллі, а Меган кивнула.

— І можемо зідзвонюватися. — Меган засміялася. — Мама сказала, що, мабуть, доведеться купувати мені мобільний телефон, інакше вона ніколи не зможе скористатися сво-

їм, бо він постійно буде в мене! Але все-таки це не те саме, що ходити з Еллі й тобою до парку.

Цуценя стояло на ліжку й слухало їх, схиливши голову набік. Щось, безумовно, відбувалося.

— Я сумуватиму і за нею, — погодилася Белла, чухаючи вушка Еллі. — Знаєш, мама таки не дозволяє мені мати собаку, каже, в нас не буде часу доглядати за нею. Тепер я навіть не зможу ділити з тобою Еллі. А вона так швидко росте. Певно, невдовзі не впізнаю її.

Цуценя задоволено махало хвостиком, а Белла метушилася коло нього.

— Я надсилатиму тобі безліч фото, — пообіцяла Меган. — А ти приїдеш у гості. Мама й тато збираються купити мені ліжко для ночівлі, яке підсовуватиметься під

моє. Тоді Еллі зможе трохи побути й твоєю собакою.

— Краще запиши, як вона гавкає, — нагадала Белла. — Не хочу виходити з дому до школи вранці, якщо не почую гавкіт Еллі.

Цуценя позіхнуло. Меган і Белла й далі клопоталися над тими коробками та розмовляли, а на прогулянку його не вели. Еллі занудьгувала. Вона зістрибнула з ліжка й полізла під нього. Там завжди були цікаві речі, щоб погратися...

— Я так і знав! — Через п'ять хвилин тато Меган показався з-за дверей. — Обидві сидять і базікають, а не складають коробки.

Дівчатка підстрибнули.

— Вибач! — Меган схопила пару кросівок та швидко засунула їх у коробку, просто щоб здаватися при ділі.

— А що це робить Еллі? — запитав тато, заглядаючи за ліжко.

З винуватим виглядом Еллі виповзла з-під ліжка, до її вусів примоталося піврулону скотчу для пакування. Він був пожований — хоча смак їй насправді не сподобався — і, здається, прилип...

— Неслухняна Еллі! — захихотіла Меган. — Вибач, тату. Зараз приберу...
Тато похитав головою.

— Якщо чесно, після того як учора вона погризла туфлю твоєї мами, ти мала б подумати, що досить їй жувати все, що під лапи потрапляє. Просто стеж за нею, гаразд?

Меган вибачливо кивнула й узялася відклеювати скотч від Елліної мордочки.

— Непутяще цуценя, — з любов'ю бурмотіла вона, тоді як Еллі ухиялася. — Так, знаю, що це неприємно, але не можна бігати обмотаною скотчем. Ось так!

Після цього дівчата з величезним зусиллям продовжили складати речі та впродовж наступної години загалом заледве розмовляли.

Еллі жалібно скиглила. Коли Меган зняла з неї скотч і відчитала її,

маленька терпляче сиділа, чекаючи, щоб хтось із нею погрався, погуляв або принаймні погладив. Але Меган і Белла й надалі брали речі з полицок і складали їх у коробки з дивним запахом. Еллі це не подобалося. Це була її кімната, і вона змінювалася. Вона їй подобалася такою, якою була раніше.

— О, Еллі, тобі нудно? — Меган підняла її й ніжно обійняла. — Як я хотіла б погратися з тобою. Але часу небагато.

— Насправді я сказала мамі, що скоро повернуся, — мовила Белла, обіймаючи Меган і Еллі одночасно. — Не можу повірити, що завтра твій останній день тут! — Вона ковтнула сльози. — Як я хотіла б, щоб не було завтрашньої поїздки до рідних, про яку домовилася мама, не у твій останній день. Подзвони мені якомога

швидше. Обіцяєш? Бувай, Меган! — Потім дівчинка вибігла з кімнати, збігла сходами й вийшла, майже гримнувши вхідними дверима.

Меган безсило сіла на ліжко, оглядаючи гори коробок, підписані Беллою, її улюбленими блискучими фломастерами, її найкращим почерком, — і це було жахливо.

— Усе буде предобре, — знову сказала вона Еллі, але цього разу не почувалася такою впевненою.

Розділ 2

Попервах складання речей сприймали як пригоду, та вже наступного дня всі стали буркотіти. Роботи було чимало. Фургон мав приїхати зранку наступного дня, і доти все мало бути запаковане. Меган розуміла: мама панічно боїться, що вони не встигнуть зібратися вчасно.

Вона намагалася, наскільки це було можливо, не заважати, та з Еллі це

було непросто. Тато й мама надто заклопотані, щоб нормально вигуляти її, а Меган не дозволяли виходити на вулицю самій, тож Еллі була сповнена енергії, але не могла витратити її правильно. Того ранку цуценя вже погризло рулон плівки з бульбашками на найдрібніші шматочки, вкривши ними всю підлогу у вітальні, й постійно знаходило спосіб ставати всім на шляху.

— Мамо, стривай! — закричала Меган, коли мама опускала коробку з книжками на підлогу в коридорі.

— Що? Що таке? — мама випро-сталася, почервонівши від зусиль, і стривожено виглянула з-за величезної коробки.

— Ти ледь не розчавила Еллі!

Меган допомогла мамі розмістити коробку на іншій коробці, а потім показала місце, куди мама збиралася поставити її. Там сиділа Еллі, махала

хвостиком і здавалася дуже задоволеною собою.

Мама зітхнула.

— Доведеться тобі відвести її в садок. Пробач, Меган, та Еллі може травмуватися будь-якої миті. Краще їй побути надворі.

— Ходімо, Еллі! — Меган намагалася здаватися бадьорою, ведучи Еллі в садок. У кошику дівчинка знайшла червоно-білу смугасту мотузку з вузликами, яку Белла подарувала Еллі на Різдво. Тепер вони хоча б можуть погратися.

Еллі подобалося бігати садком за мотузкою. Це була улюблена іграшка цуценяти, хоча воно не розуміло, чому завжди має повертати її Меган. Набагато веселіше було б розірвати її на шматочки. Маленька енергійно хитала головою, коли Меган, сміючись, тягнула її за іграшку.

— Віддай, дурненька! Зараз я знову кину!

— Меган, підійди сюди на хвилинку!

Мама покликала її з будинку. А що всі були вже трохи знервовані, то дівчинка розуміла: краще піти й дізнатися, чого хоче мама, ніж удавати, що нічого не почула.

— Через хвилину повернуся, — пообіцяла вона Еллі й помчала до будинку.

Цуценя ще трохи потрясло іграшкою, погарчало на неї, раптом та надумає опиратися. Зрештою викинуло її в траву й із надією обнюхало. Де ж Меган? Без неї ця гра була не така весела. Еллі залишила іграшку й прудко помчала садом до задвіркових дверей.

Двері були зачинені, але цуценя все одно видряпалося на сходинку. Дверцята не завжди зачинялись як слід, і вона інколи могла відчинити їх, сильно ткнувши носом у потрібне місце. Еллі штовхнула двері. Вона гордо замахала хвостом, коли вони відчинилися навстіж, і побігла в дім.

Цуценя блукало коридором, прислухаючись, де ж Меган. Ага! Голос

дівчинки лунав нагорі. Еллі кинулася сходами нагору, щоб знайти її.

Як на лихо, тато Меган спускався сходами, тримаючи в руках повнісінько фотографій зі спальні, які збирався запакувати в бульбашкову плівку.

Еллі завищала, коли він випадково наступив їй на лапу, і спробувала втекти поміж його ніг.

Тато Меган зашпортався на сходах і вивихнув щиколотку. Він боляче приземлився на сідниці.

Стискаючи щиколотку, чоловік підняв голову й побачив, що згори на нього дивиться Еллі.

— Дурна собака! — крикнув він Меган. — Виведи її надвір.

Меган із мамою почули гуркіт і вже бігли сходами.

— Вона не хотіла! — заперечила Меган і поспішила підхопити Еллі, яка злякано скавуліла. — Пробач,

тату, вона була надворі. Я не змогла добре зачинити задвіркові двері, це не її вина. З тобою все гаразд?

— Ні, — сердито пробурмотів її тато, потираючи щиколотку. — Виведи це цуценя надвір, негайно. Ой!

Меган понесла Еллі назад у садок. Цуценя тремтіло. Воно не звикло, що на нього кричать, і ніколи не чуло, щоб тато Меган розмовляв так роздратовано. Дівчинка сіла на садову лавочку й обійняла Еллі, заспокійливо шепочучи їй:

— Тс-с, він не хотів цього. Пробач, Еллі, я мала переконатися, що ти не зможеш повернутися в дім.

Еллі зарилася в її флісову кофтинку і все ще тремтіла. Хоча б Меган не сердилася на неї. Вона скавуліла від задоволення, коли та гладила її вушка.

Цуценя знало, що Меган завжди буде поруч і дбатиме про нього.

Розділ 3

Еллі поклала підборіддя на плече Меган, а та залюбки знову й знову гладила її голівку.

— Меган! — покликала мама з будинку.

Дівчинка повільно встала, тримаючи Еллі. Цуценя так швидко росло! Коли її взяли, Еллі була такою крихітною, її було так легко тримати. А тепер вона ставала насправді важкою.

— Уф, Еллі, у мене зараз руки від-
валяться, — з любов'ю подразнила її
Меган, несучи садом. Вона відчула,
як Еллі трохи напружилася, коли
вони ввійшли на кухню до батьків.
Мабуть, тваринка згадала, як на неї
кричав тато.

— Гей, тс-с. Усе добре, — прошепо-
тіла дівчинка.

Але Еллі втиснулася носом у шию
Меган і жалібно скавуліла.

— З Еллі все гаразд? — запитала
мама. — Вона ж не постраждала,
правда?

Меган похитала головою.

— Ні, думаю, вона трохи засмуче-
на. Вона не зрозуміла, що сталося.
Мені шкода, що Еллі підставила тобі
підніжку, тату. Як твоя щиколотка?

Тато тримав ногу на кріслі, перед
собою, приклавши до неї пакетик
із замороженим горохом.

— Я виживу. Але ця ситуація змусила нас задуматися, Меган. Ми з мамою все обговорили й вирішили, що на сьогодні це правильне рішення...

— Що саме? — насторожено запитала Меган.

Зважаючи на вигляд мами й тата, у неї з'явилося погане передчуття.

— Еллі дуже заважала складати речі, Меган, — пояснила мама. — Те саме буде, коли вантажники забиратимуть їх і коли ми розпакуватимемо все в новому будинку. Дуже незручно, коли поруч цуценя. Тато міг постраждати набагато сильніше.

— Але ж вона цього не хотіла, — благала Меган. — Вона просто дуже маленька. Вона не хотіла бути неслухняною.

— Ми розуміємо, та в нас іще багато справ, і зараз нема часу як слід дбати про Еллі. Тому вона ще енергійніша й поводить себе безглуздіше, ніж зазвичай! Гей, хіба не так?

Тато дуже ніжно погладив цуценя.

— Боже, я таки налякав її, — сумно сказав він, побачивши, як знерво-

вана Еллі широко розплющила очі, коли він підійшов ближче.

— Це несправедливо щодо неї, — Меган ковтнула сльози. Дівчинка розуміла, що батьки мали рацію. Навряд чи вона могла стверджувати, що Еллі не заважала, адже тато сидів із пошкодженою щиколоткою. — Але що ви збираєтеся робити? — прошепотіла вона. — Ви ж не повернете її місіс Джонстон?

Місіс Джонстон розводила собак, і саме в неї вони придбали Еллі. Дівчинка відчула, що з її очей от-от бризнуть сльози.

— Будь ласка, не кажіть, що ми маємо повернути її, — Меган забивало дихання. — Вона не винна, я буду обережнішою, обіцяю!

— Меган, Меган, заспокойся! Звісно, ми не віддамо Еллі, —

мама сміялась і обнімала доньку та Еллі. — Це лише на кілька днів, поки ми переїжджаємо. Ми не хочемо позбутися Еллі, та, коли ми лише почали планувати переїзд, твоя бабуся запропонувала допомогти нам і взяти Еллі на якийсь час, якщо треба. Так от, я щойно подзвонила бабусі, і вона сказала, що з радістю забере цуценя до себе. Вона приїде по Еллі й візьме її до Вудлендз-котеджу, поки ми трохи облаштуємося, лише на кілька днів. Ми заберемо собаку у вівторок.

— Ми всі будемо такі зайняті, ти навіть не помітиш, що її немає, — підбадьорливо мовив тато.

Меган міцно обійняла Еллі, відчуваючи її важке тепло у своїх руках. Вона не хотіла розлучатися з Еллі, не тепер, коли цуценя

й так засмучене. Дівчинка була переконана, що Еллі таке не сподобається.

— Вона не зрозуміє, — сумно сказала Меган. — Я знаю, що вона любить бабусю, але Еллі ніколи не залишалася з нею. Вона ніколи ніде не залишалася без мене! Вона ж подумає, що я її покинула... Еллі й так збита з пантелику всім тим збиранням і не розуміє, що відбувається. Може, я просто буду дуже-дуже обережною, триматиму її в саду й не дозволю їй заважати? — благала Меган. — Я знаю, що за нею догляне бабуся, але Еллі звикла до мене. В іншому місці вона буде нещаслива. Окрім того, у бабусі є кіт. Це не спрацює! Сіду не сподобається, що Еллі в будинку!

Меган подивилася на цуценя. Еллі дуже охоче бігала за котами...

— Переконаний, що бабуся із цим розбереться, — запевняв, сміючись, тато. — А коли ми приїдемо забирати Еллі, вона із Сідом, мабуть, разом лежатимуть на дивані, згорнувшись бубликами.

Меган недовірливо похитала головою.

— Будь ласка... — прошепотіла вона.

Мама зітхнула.

— Пробач, Меган, але в нас уже був один нещасний випадок. Сьогодні вранці я ледь не розчавила Еллі коробкою. Нині тут просто невідхоже місце для цуценятка. Та й у новому будинку теж. Ми ж не знаємо, як там насправді. Там можуть бути всілякі небезпечні для неї місця. Спершу треба перевірити все, щоб переконатися, що вона буде в безпеці.

Еллі стривожено заскавуліла. Вона відчувала, що Меган нещаслива, і їй це не подобалося. Цуценя з любов'ю лизнуло щоку Меган і подивилося на неї великими схвильованими очима.

Дівчинка притулилася щокою до м'якеньких Елліних вушок. Переїзд зовсім не сподобається не лише Еллі. Меган розраховувала, що в найближчі кілька днів цуценя підтримуватиме її. Так важко залишати свій старий будинок, найкращу подругу. А тепер, мабуть, доведеться робити це без Еллі.

Бабуся приїхала по Еллі з Вестбері пополудні. У цуценяти була спеціальна переноска для собак, і та

якраз поміститься на задньому сидінні бабусиної машини. Меган акуратно спакувала в кошик Елліну ковдрочку, її миски та їжу, зокрема улюблене печиво у вигляді кісточок. Там-таки була сумка з іграшками, повідець — перелік можна доповнювати й доповнювати.

— Боже, — пробурмотіла бабуся. — За скількома собаками я маю доглядати?

— Дуже дякуємо вам, — сказала мама Меган. — Ви нам дуже допоможете.

Еллі ганяла туди-сюди за Меган, поки та зносила всі собачі речі на купу в коридорі. Вона ніяк не розуміла, що відбувається, але бачила, як тато Меган заніс її переноску в бабусину машину, тому подумала, що вони з Меган, мабуть, їдуть кудись із бабусею. Вони й раніше їздили з нею на прогулянки в ліс. Мабуть, так і є. Хоча Еллі не розуміла, навіщо їй потрібен кошик та все решта, щоб просто виїхати на одноденну прогулянку.

— Добре. — Бабуся допила свій чай. — Треба рушати, якщо не хочемо повернутися дуже пізно. Побачимось у вівторок. — Вона обійняла

Меган. — Я така рада, що ви житимете так близько. Усе буде чудово.

Меган обійняла її у відповідь. Вона теж була схвильована, але найбільше хвилювалася за Еллі.

— Бабусю, ти ж подбаєш, щоб сьогодні вночі їй не було самотньо? Зазвичай вона спить на моєму ліжку, — нагадала стривожена дівчинка.

— Постараюся, — пообіцяла бабуся. — Думаю, Сід піде з дому, якщо песик захоче спати з ним на моєму ліжку. Мабуть, покладу Еллі грілку.

Меган сумно кивнула, уявивши, як цуценя проводитиме ніч на самоті.

— Це лише на два дні, Меган, — сказав тато, обнімаючи її за плечі. — З Еллі все буде гаразд.

Цуценя радісно стрибнуло у свою переноску, чекаючи, що Меган сяде поруч із ним на заднє сидіння. Вона, мабуть, просуне пальці крізь решітку

дверцят і лоскотатиме йому вуха. Але бабуся сідала в машину без Меган. Еллі з тривогою роздивилася все навколо й гавкотом дала зрозуміти, що старенька помилилася. Бабуся оглянулася через плече й усміхнулася.

— Еллі, усе добре. Тс-с. Не хвилюйся, скоро ми знову побачимо Меган.

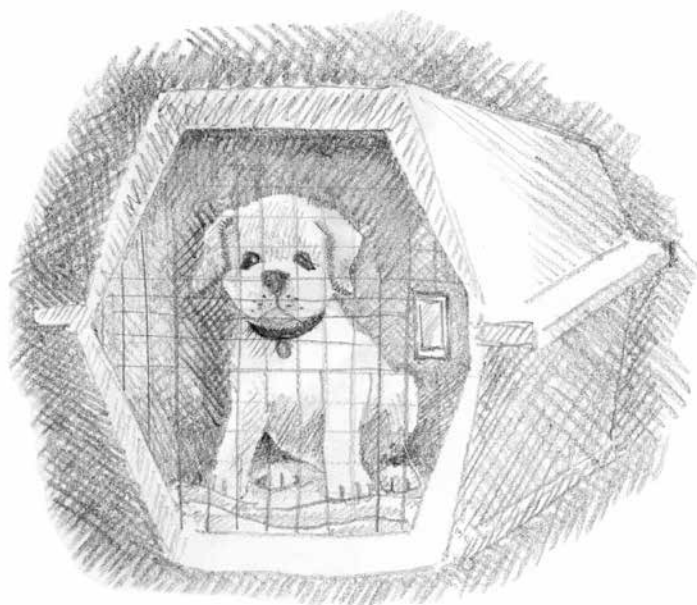
Цуценя пильно дивилося на неї у відповідь. Але *Меган*. Бабуся має знати, що щось не так. Чому ж вони їдуть без Меган? Коли бабуся завела машину, цуценя відчуло вібрацію й завило від відчаю. Меган залишили! Еллі встала в переносці на задні лапки, намагаючись виглянути з вікна, але бачила лише бік машини та бабусине переднє сидіння.

Меган учепилася мамі за руку, намагаючись стриматися й не побігти за Еллі з криками, щоби бабуся зупинила машину.

— Мамо, чуєш, як вона виє, — жалісливо промовила дівчинка. — Вона така засмучена. Еллі справді треба їхати до бабусі?

Мама просто обійняла її.

Еллі не бачила Меган, але чула її, і голос був нещасливий. Цуценя сердито било лапами по решітці переноски, відчайдушно намагаючись повернутися до Меган. Поки авто від'їжджало, Еллі все гавкала й гавкала.

Нарешті, коли гавкати стало нестерпно, вона замовкла. Цуценя притиснуло носа до дверцят переноски.

Бабуся забрала її від Меган, а Меган не хотіла її відпускати. Звісно, не хотіла! Еллі була собакою Меган. Цуценя не розуміло, що відбувається, та в одному було цілковито певне: треба повернутися до Меган.

У бабусиному будинку все пахло по-іншому. Еллі бувала там і раніше, але лише з Меган, коли там було весело. Бабуся старалася щосили. Вона взяла Еллі на прогулянку, коли вони приїхали, щоб розім'яти ноги після сидіння в машині. Проте цуценя йшло позаду неї, опустивши вуха, і зрештою вони з бабусею повернулися.

У будинку було ще гірше. Еллі не хотіла тут перебувати, і вона на дух *не переносила* котів. Сід, величезний чорний старий і дуже буркітливий кіт, зовсім не любив собак, а особливо йому не подобалися собаки, які гавкали й стрибали повсюди.

Він сперся на спинку крісла й злісно сичав, коли вперше побачив Еллі. Уся шерсть у нього стала дибом, а хвіст розпушився, як щітка. Сід був майже такий самий завбільшки, як вона.

Бабуся старанно стежила, щоб вони були окремо, зачинивши Еллі на кухні. Та враз задзвонив телефон, і вона забула причинити кухонні двері, коли вийшла в коридор відповісти на дзвінок. Еллі швидко побігла за нею: вона, може, й не хотіла тут перебувати, але бабуся була єдиною ланкою, що пов'язувала її з Меган.

Сід сидів посеред коридору, мов волохата чорна брила. Еллі сміливо підстрибнула до нього й загавкала, кіт метнувся вперед і дряпнув її носа кігтями. Цуценя завищало. Воно й раніше ганяло котів, хоча б намагалось. (Меган не любила такого.) Але коти ніколи не відбивалися. Вона стривожено глянула на Сіда, а той знову засичав. Це явно було попередження.

Еллі залізла за диван і понуро сиділа там, поки бабуся не виманила її звідти пригорщею печива у вигляді

кісточок, яким її завжди пригощала Меган. Від печива цуценя ще більше засумувало за дівчинкою. Бабуся відвела його назад на кухню, подалі від Сіда, й намагалася гратися з ним, але Еллі не хотіла. Вона була надто розгублена.

Можливо, Меган скоро прийде й забере її? Зрештою, вони ж бували тут раніше. Вона точно пам'ятала Сіда й те, що в будинку так сильно пахло котом. Мабуть, Меган прийде пізніше, з надією вирішила Еллі. Щоразу, коли тротуаром лунали кроки, вона нашорошувала вуха й виляла хвостом. Та коли настав вечір, Еллі вже не переймалася. Меган усе не було, а вже темніло.

Вона підійшла до свого кошика й задивилася на нього. Якщо Меган прийде по неї, кошик їй не знадо-

биться. Її миски теж тут, і іграшки. Навіщо було їх брати, якщо прийде Меган та забере її додому?

— Можна поговорити з Еллі, бабусю? — запитала Меган, міцно стискаючи телефон.

— Не впевнена, що це гарна ідея, — м'яко сказала бабуся. — Це може засмутити її. З нею все буде добре. Я покладу в її кошик грілку, у неї є ковдрочка і всі звичні речі. Думаю, до ранку вона заспокоїться.

«Тобто вона й досі не заспокоїлася», — невдоволено подумала Меган, прощаючись. Еллі не подобалося в бабусі, як і здогадувалася дівчинка.

Вони замовили рибу з картоплею, щоб нічого не готувати, заварили

чаю, але Меган майже нічого не їла. Без Еллі вечеря була зовсім не та: цуценя з надією ховалося під столом, раптом хтось опустить хрумкий шматочок.

Дівчинка почувалася такою нещасною, що швидко лягла спати, але заснути вдалося не одразу. Її кімната була закладена коробками, і всі вони в темряві мали дивний та понурий вигляд. «Лише до вівторка, — сказала собі Меган. — У вівторок удень я поверну Еллі».

Того вечора Еллі залишилася сама на бабусиній кухні. У неї були свої звичні кошик і ковдрочка, в яку загорнули теплу грілку, але Еллі все одно відчайдушно сумувала за домом.

Цуценя довго невдоволено скавчало, але бабуся не спускалася. Еллі втомилася, кошик із грілкою здавався їй якимось не таким. Грілка вистигла, і коли цуценя рухалося, там щось булькало й хлюпало. Еллі намагалася витягнути її, та грілка була важка, тож цуценя взяло її в зуби й потягнуло за собою, але грілка все одно не рухалася. Воно потягнуло ще раз, і вода стала протікати на ковдру.

Еллі завила. Чому Меган покинула її?

Розділ 4

Еллі прокинулася в мокрому кошику. Вона занепокоєно дивилася на грілку. Нікому не подобається, що вона гризе речі. Коли двері на кухню відчинилися, цуценя стривожено підняло голову, гадаючи, чи сильно розсердиться бабуся.

Одначе та лише розсміялася.

— О, люба, мені казали, що тобі подобається жувати речі. Усе гаразд,

Еллі, я знаю, що ти не хотіла бути неслухняною. Мабуть, я вчинила нерозумно, що дала тобі її. Я просто не подумала. Не сумуй, малятко, скоро ти знову зустрінешся з Меган.

Еллі понуро дивилася, як бабуся складає її вологі речі. Хоча бабуся була дуже доброзич-

ливою, цуценя не хотіло тут залишатися.

Якби ж воно могло повернутися додому, до Меган!

Еллі добре вмiла знаходити речi. Але найкраще їй вдавалося знаходити Меган. Вона пахла по-особливому, й Еллі завжди могла її відшукати. Вона знала, коли Меган поверталася додому зі школи, — вона просто це відчувала. Цуценя звідкілясь знало, коли час iти сідати біля дверей і зустрічати Меган, щойно та зайде до будинку.

Тож Еллі була переконана, що без проблем відшукає Меган. Але для цього спершу треба вибратися надвір. А вона не була певна, чи вдасться їй це зробити.

Бабуся погодувала Еллі, потім пустила на кухню Сіда, щоб і він поснідав. Вона залишила двері відчиненими, щоб цуценя могло вийти з кухні. Бабуся стривожено за ними

спостерігала, але цього разу кіт і песик трималися подалі один від одного.

Через якийсь час Еллі вислизнула з кухні, уважно стежачи за Сідом. Вона не сумнівалася, що він сидить на своєму улюбленому місці — на спинці дивана. Звідти кіт через вікно спостерігає за тим, що відбувається на вулиці.

Вхідні двері були дуже великими й дуже міцними. На них була ручка, до якої Еллі не могла дотягнутися, навіть ставши на задні лапки. Внизу дверей розташувалася поштова скринька. І хоча вона могла вчепитися в неї кігтями й відкрити її, туди все одно поміщався лише її ніс, ба навіть це було боляче. Еллі сиділа, безнадійно задивившись на двері, а потім рішуче похитала головою: якщо вона не зможе

відчинити двері, то доведеться чекати, поки їх відчинить хтось інший.

Цілісінький ранок вона тинялася коридором, чекаючи, коли відчинять двері, трохи погралася зі своєю іграшковою рибкою-пищиком.

Цуценя саме залізло під комод і намагалось дістати звідти свою рибку, коли пролунав пронизливий звук дверного дзвінка. Еллі підстрибнула й ударилася головою об дно комода.

Вона чула, як хтось на порозі тупцюється. Це був її шанс!

Еллі вигнулася під комодом так, що тільки ніс стирчав назовні, і дивилася, як бабуся поспішає відчинити двері. Це листоноша приніс пакунок. Бабуся прочинила двері ширше, щоб узяти аркуш паперу,

який мусила підписати. Еллі насторожила вуха, коли побачила, хто за дверима.

У бабусі не було огороженого невеличкого садка, як перед будинком Меган, тільки клумба, а далі — просто тротуар. Коли бабуся відвернулася від дверей, щоб покласти аркуш паперу на комод, під яким ховалася Еллі, цуценя вискочило надвір.

Серце Еллі шалено калатало, коли вона сховалася за величезною купою різнобарвного листя під вікном, що виходило на вулицю. Вона подумала, що листоноша її помітить, закричить і, можливо, спробує спіймати, але він надто захопився розмовою з бабусею. Еллі була переконана: якщо зараз вона побіжить вулицею, то бабуся її побачить. Найкраще було схова-

тися. Вона занепокоєно дивилася, як бабуся віддала аркуш і двері зачинилися. Чи помітить її старенька?

В Еллі було якесь дивне відчуття, вона підняла голову, дзявкнула, чим мало не видала себе.

Зі свого місця на спинці дивана на неї дивився Сід. Він знав, що вона там. А що, як він занявчить і бабуся виявить, що вона втекла?

Еллі занепокоєно спостерігала за Сідом. Може, їй слід побігти просто зараз і перевірити, чи далеко їй вдасться втекти за ті кілька секунд, які в неї залишилися? Але Сід не нявкав і не привертав бабусиної уваги. Він сидів дуже тихо, просто несхвально дивився, а кінчик його хвоста ледь тремтів.

Вхідні двері зачинилися. Еллі зітхнула. *Сід і не збирався її зупи-*

няти. Вона подумала, що це логічно. Він не хотів бачити її у своєму будинку. Вона теж не хотіла там залишатися. Еллі вдячно вильнула йому хвостом і вислизнула з-за куща на тротуар.

Треба було якнайшвидше відійти від дому, поки бабуся не зрозуміла, що сталося, і не пішла її шукати. Еллі озирнулася, ледь виляючи хвостом. Вона була збуджена. Вона поверталася до Меган! Вона знайде її! Сама!

Вона йде додому.

Еллі швидко перебігла через дорогу й попрямувала до вузької доріжки з високим живоплотом, яка простягалася між кількома будинками. Цуценя було впевнене: тут можна швидко сховатися, й із бабусиною будинку її не буде видно.

Опинившись на доріжці, Еллі якомога швидше помчала вперед. Учора вони ходили сюди на прогулянку; тут були зарості ожини й безліч затишних місць.

Урешті-решт, вона захекалась і, важко дихаючи, сховалася в ожинових заростях. Еллі лежала в напівтемряві від тіней листя, швидко дихала й насолоджувалася відчуттям самотійності. Звичайно, прогулянки з Меган — найкраща у світі пригода, але так добре, коли ніхто тебе не веде й можна йти куди заманеться. Ожиновий кущ приємно пахнув. Землянистий і водночас приємний запах.

Еллі намагалася зрозуміти, у який бік їй іти далі. Де Меган? Як добиратися?

Цуценя поклато ніс на лапки. Воно не збиралося шукати Меган по запаху, це просто нерозумно — дівчинка надто далеко. Отже, на відміну від пошуку за запахом, це було більше схоже на інтуїтивне відчуття. Меган — і дім — іти туди.

Еллі нетерпляче вибігла з-під заростей і попрямувала доріжкою. Вона знала, це буде довга дорога — довша, ніж усі її попередні прогулянки, — але їй не було страшно. Вона була собакою Меган, а не бабусиною, тож має бути з Меган.

Тим часом у будинку бабуся стривожено шукала Еллі. Вона не помічала зникнення цуценяти, аж поки кілька хвилин тому не зібралася погодувати його. Жінка сподівалася, що тваринка ховається десь у будинку.

— Еллі! Еллі! Ходи сюди, дівчинко! Де ти?

Бабуся присіла, щоб подивитися за диваном — а що, як Сід знову її налякав. Кіт і досі лежав, згорнувшись бубликом на спинці дивана.

— Де вона може бути, Сіде? — схвильовано пробурмотіла бабуся. — О, не могла ж вона вийти, коли приходив листоноша? Я її побачила б, звичайно. Це єдиний раз, коли я відчиняла двері. Але де ж тоді вона? Я всюди дивилася.

Бабуся із сумом згадала Меган — вона знала, що в цей час сім'я виїж-

джає зі свого старого будинку. Меган, мабуть, і так схвильована; як можна зіпсувати їм день переїзду й повідомити, що Еллі загубилася? Але якщо найближчим часом бабуся не знайде цуценяти, то доведеться все ж це зробити.

Коли жінка вийшла в коридор і відчинила вхідні двері, Сід пішов за нею. Бабуся стривожено оглядала вулицю, а кіт, пригортаючись до її ніг, ніжно муркотів.

Він дуже не любив собак у своєму будинку.

Доріжка виходила на головну дорогу. Вона була переповнена транспортом, і там не було широких тротуарів для людей і собак, як ті, до яких звикла Еллі. Вона нерішуче стояла на невеликому клаптику землі, де перетиналися доріжка й дорога, і дивилася на машини, які проїжджали повз неї. Їй не можна було підходити до машин. Цуценя вчили сидіти й чекати на краю тротуару, аж поки Меган скаже йти.

Еллі обережно виставила одну лапку на дорогу, а потім, коли повз неї на великій швидкості пронеслася машина, з переляканим виском відскочила назад. Еллі озирнулась і вирішила не переходити дорогу, навіть попри те, що доріжка про-

лягала й на її протилежному боці. Натомість вона піде вздовж дороги. Еллі була переконана, що йтиме правильно, тож вирушила. Але на узбіччі була лише вузька смуга запилюженої трави під живоплотом. Щоразу, коли повз неї проїжджала машина, Елліна шерсть найжачувалася, а виск шин лякав мало не до смерті. Зі страху цуценя тікало в живопліт.

Еллі притулилася до стіни з живоплоту, чекаючи, коли повз неї прогуркоче величезна вантажівка, і зненацька збагнула — просто перед нею діра. Це була щілина в густому живоплоті, через яку можна було втекти подалі від цієї жажливої, страхітливої дороги! Еллі проскочила крізь неї та опинилася в полі. Тут було набагато краще. Не було машин, тільки висока трава, по

якій було весело бігати. Еллі радісно побігла полем. Це був найкращий шлях — більше жодних доріг, вирішило цуценя, хоча б поки воно не наблизиться до дому Меган. Там дороги були скрізь.

Еллі дійшла до живоплоту, що межував із наступним полем, і пішла вздовж нього, шукаючи, де б його пролізти. Живопліт був густий і колючий, але ось вона побачила невеликий тунель. Еллі пролізла в нього — й одразу ж зупинилася.

Вона застрягла! Її нашійник за щось зачепився. Вона несамовито кинулася вперед, проте нашійник до болю затягнувся на її шиї. Еллі намагалася знову й знову, але не могла ані розірвати нашійника, ані зламати гілку, за яку він зачепився.

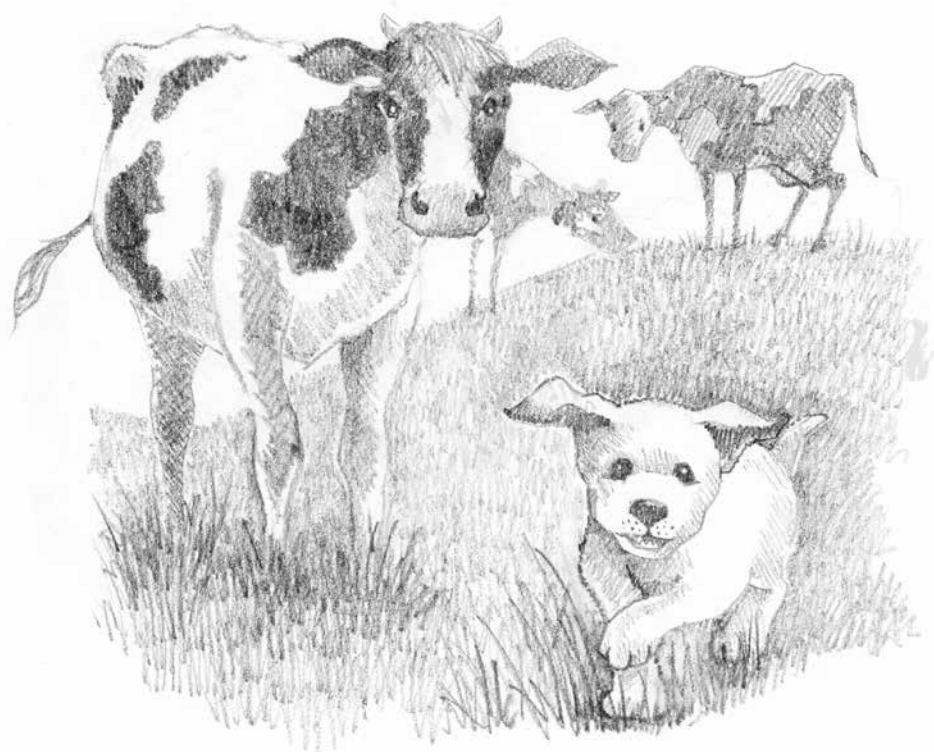
Нарешті, виснажена від напруги, вона сіла й завмерла. Цуценя навіть скавуліти не могло. Цей тунель використовує ще хтось, і воно не хотіло бути тут, коли цей хтось повернеться. Йому не вдавалося скинути нашійник — але ж коли Меган уперше надягла його, цуценяті вдалося цю штуку зняти, було ж таке? Нашійник був йому завеликий (тепер, правда, вже ні), але якщо постаратися? Щоб не тягнути вперед, Еллі позадкувала, вивернувши шию так, щоб вивільнитися з нашійника, натягнувши його на вуха.

Еллі впала назад, перекочуючись у листі. Їй пощастило! Здавалося, що вуха майже відірвалися, але, хоча нашійник усе ще стирчав у живоплоті, вона вирвалася. Коли Еллі вибігла на наступне поле, її лапки аж тремтіли.

Прохід через наступний живопліт був легким: вона пролізла крізь нього на животі й навіть не зачепилася шерстю за гілки. Але коли Еллі пробиралася через нього, то відчула дивний запах на протилежному боці... У полі, на яке вона вийшла, було повно корів. Цуценя бачило корів тільки здалеку й ніколи не ходило по полю, де їх так багато. Вони були дуже великими. Цуценя постояло трохи, порозглядало їх, але корови, здавалося, його не помічали. Більшість із них паслися, а кілька тварин спокійно собі лежали.

Еллі обережно вийшла на поле, а потім швидко побігла по ньому. Вона притиснулася до землі й сподівалася, що корови її не помітять. Проблема полягала в тому, що вони були скрізь, тож песик змушений

був наблизитися до кількох із них. На щастя, Еллі пронеслася повз них так швидко, що рогаті навіть не встигли повернути свої величезні голови, перш ніж вона залишила їх позаду. Але кілька з них, побачивши цуценя, занепокоєно звелися на ноги.

Еллі була вже майже біля дальнього живоплоту, коли почула позаду себе важкі, грузькі кроки. Вона озирнулась, і її серце враз закалатало вдвічі швидше. До неї неслася величезна чорно-біла корова. Тварина опустила голову й показала короткі, але міцні роги. Вона злостиво дивилася просто на Еллі й люто чмихала.

Еллі побігла якнайхуткіше, вона на найбільшій швидкості втікала до живоплоту. За своєю спиною цуценя відчувало гаряче коров'яче дихання. Величезні копита топтали траву за кілька сантиметрів від його хвоста. Еллі злякано загавкала. Треба бігти ще швидше!

Розділ 5

Меган стояла у своїй кімнаті посеред коробок. Було так дивно: всього кілька годин тому вона робила те саме, але у своєму старому будинку. Там її кімната видавалася дуже сумною, неначе щось закінчувалося, а тут навпаки — все починалося спочатку. Це було так захопливо! Шкода, що Еллі цього не бачить. Дівчинка визирнула з вікна на великий сад, що спуска-

ється вниз до струмка, і на ліс по той бік струмка. Завтра вона зможе досліджувати все це разом з Еллі!

Меган ураз відчайдушно захотіла поговорити з бабусяю й запитати, чи з Еллі все гаразд. Вона поспішила вниз.

— Татку, можна взяти твій мобільний? — запитала Меган, вриваючись на кухню.

Але тато якраз розмовляв по телефону й видавався стривоженим.

Меган мовчки перепросила, про це свідчив її вираз обличчя. Але тато лише неуважно їй усміхнувся.

— Що сталося? — запитала Меган. Навіть у повітрі на кухні витало хвилювання.

— Це бабуся, — тихо сказала мама, обіймаючи дівчинку. — Вона подзвонила й сказала, що сьогодні вранці Еллі вислизнула за двері. Але бабуся впевнена, що цуценя не могло далеко піти.

— Але, але... Куди Еллі могла піти, — перелякано зашепотіла Меган. — Вона ж нічого не знає там поблизу. Вона може заблукати!

Дівчинка сіла за стіл, їй було зле. Якби вона знала, що таке може статися, то ніколи не відпустила б Еллі. Як бабуся дозволила їй утекти?

Тато завершив розмову, а потім сів біля Меган й поклав свою руку на її.

— Бабуся заїде за тобою, і ви разом зможете вирушити на пошуки Еллі.

Меган кивнула, їй трохи полегшало. Але було так важко думати про Еллі — загублену, самотню й перелякану. Вона ледь стримувалася, щоб не заплакати.

Приїхала бабуся й обійняла Меган. Вона видавалася такою засмученою, що дівчинка забула, що має на неї сердитися, й просто обняла її у відповідь.

— Ми знайдемо її, Меган, — пообіцяла бабуся. — Мені дуже шкода. Мабуть, вона вислизнула, коли при-

йшов листоноша. Я просто не помітила. Напевне, пішла досліджувати ліс. Щойно вона почує твій голос, обов'язково прибіжить.

Вони поїхали до бабусі, а потім вирушили в ліс, що простягався за котеджами, та все кликали й кликали цуценя.

Однак сподівання Меган не оправдалися — Еллі не прибігла. Цвіли нарциси, і було надзвичайно гарно — дівчинка дочекалася не могла, щоб погуляти там зі своїм цуценям. Але єдине, про що вона могла нині думати, це як страшно Еллі бути тут самій. Вона ще така маленька, до того ж вони гуляли здебільшого в парку. Цуценя могло потрапити в пастку в кролячій норі або впасти у струмок! Меган важко зітхнула й витерла очі рукавом.

— Ходімо, спробуємо пройтися доріжкою, — запропонувала бабуся, оглядаючись востаннє. — Не думаю, що вона тут, інакше почула б, що ми її кличемо.

На доріжці також не було жодних Елліних слідів. Вони спустилися аж до дороги, і Меган дивилася, як повз них проїжджали машини. А якщо одна з них переїхала Еллі? Меган так старалася навчити її бути обережною, але вона була ще цуценятком і могла легко вибігти на дорогу.

— Не думаю, що вона прийшла аж сюди, — сказала бабуся, обіймаючи її. — Не хвилюйся, Меган. Глянь, якби Еллі прийшла сюди сама, вона злякалася б цих машин. Вона не намагалася б перейти дорогу. Повертаймося додому. Я вже запитувала сусідів, але ми підемо й попитаємо в селі, чи ніхто її не бачив. Хтось точно мав її бачити.

Проте бабуся була занепокоєною. Скидалося на те, що Еллі просто зникла.

Еллі зробила великий стрибок і кинулася на живопліт, позаду неї сердито пирхнула корова. Коли цуценя ледь пробиралося крізь гілочки, корова опустила роги. Еллі полегше-

но гавкнула, діставшись до високої трави по той бік живоплоту.

Корова сварливо чмихнула й неквапом пішла геть, а Еллі плюхнулась у м'яку траву, важко дихаючи. Її нашийник залишився в попередньому живоплоті, а в цьому, здавалося, вона залишила половину своєї шерсті.

Тепер, у безпеці та далеко від корів, Еллі зрозуміла, що дуже сильно хоче їсти й пити. Вона не обідала, а вже далеко по обіді. І хоча сонце вже сідало, було тепло. Повітря відчувалося аж якимось липким, а над деревами збиралися чорні хмари.

Доріжка, де було спокійно, вела до будинків, їх було лише кілька. Там може бути трохи їжі, з надією подумала Еллі. І треба десь відпочити. Вона не хотіла залишатися надворі

на цілу ніч. У неї було якесь дивне відчуття, і воно їй не подобалося. Її шерсть наїжачилася.

— Мама щойно телефонувала до поліції й повідомила про зникнення, — швидко випалила Меган. — Белло, її немає вже цілісінький день! Поліцейський сказав: добре, що вона має мікрочіп, і, якщо хтось її знайде, вони можуть його перевірити. Мама дала йому нашу нову адресу. Ми з бабусею шукали її й шукали, а потім надрукували на комп'ютері оголошення. Ми їх скрізь почепили, але ніхто не подзвонив. Шкода, що тебе немає з нами, ти допомогла б нам у пошуках.

Меган сиділа у своїй новій кімнаті. Вона взяла в тата мобільний теле-

фон, щоб подзвонити Беллі. Дівчинка засмучено розповіла їй, що Еллі зникла. Тепер це стало ще реальнішим.

— О, Меган! — Белла була майже так само засмучена, як і подруга. — Ви обшукали весь той лісок, про який ти мені розповідала?

— Ми двічі його обшукали, і мама каже, що тепер мені туди не можна йти, бо темніє, — сумно сказала Меган. — Я просто хочу, щоб вона повернулася. Белло, їй так страшно. Я навіть думати не хочу, що вона там сама.

Баки для сміття біля першого будинку, до якого підійшла Еллі, були щільно закриті. Вона рушила далі. Звідкись неподалік тягнувся приємний запах. «Хліб», — подумало

цуценя, обережно прокрадаючись до будинку й протискуючись під залізними воротами. Так! Скоринки хліба були розкидані у внутрішньому дворіку, навколо годівнички для птахів. Еллі жадібно їх з'їла. Вона дуже тішилася, що знайшла їжу, і навіть не помітила, що за нею стежать.

Стукнули двері, і цуценя злякано відскочило.

З будинку вийшла літня жінка, яка видавалася сердитою й розмахувала мітлою. Вона тицьнула віником у Еллі, яка із жахом відбігла назад.

— Киш! Забирайся звідси, погана псуро! Не лякай моїх птахів! Киш! Іди додому! — І вона так сильно вдарила мітлою по бруківці, що Еллі аж гавкнула з переляку. Викручуючись та втікаючи якнайшвидше, цуценя помчало через сад до щілини під ворітьми.

Проминувши кілька будинків і опинившись у безпеці, Еллі сховалася під машиною й уся аж тремтіла. Вона не знала, що цей хліб особливий; вона просто була голодна. Еллі заскавуліла. Вона хотіла, щоб Меган повернулася. Потім цуценя рішуче потріпало вухами. Воно прямувало до Меган. Еллі відчувала, що раніше вже ходила цим завулком разом із Меган та її бабусею, коли вони прогулювалися. Це точно була дорога додому. Цуценя висунуло носа з-під машини, перевіряючи, чи

ніде нема літньої жінки, але поруч нікого не було.

Надворі темніло. Еллі хотіла йти далі, але вона дедалі сильніше відчувала в повітрі бурю й навіть чула тихе гуркотіння грому. Від цього в неї аж шерсть настовбурчилася. Їй треба десь переночувати. Несподівано сірувате небо розрізав яскравий спалах блискавки, й одразу ж ударив грім. Еллі завила й пірнула попід садову хвіртку.

Вона помчала до саду, відчайдушно шукаючи, де сховатися б від цього жахливого шуму. Будинок! Маленький дерев'яний будиночок просто тут, у кутку, якраз підхожий для собаки. У вікні майоріли плямисті фіранки, і двері були ледь-ледь відчинені. Еллі засунула туди носа, прочинивши двері трохи ширше, і прокралася всередину. На підлозі

навіть лежала подушка, і біля неї були розсипані кольорові олівці. Еллі вдячно на неї впала й заплющила очі. Здавалося, від того ранку, коли вона втекла, минуло дуже багато часу.

Незабаром Еллі міцно заснула.

А за кілька миль звідти не спала Меган. Коли вона була в безпеці, то не боялася грому. Але сьогодні він був просто жахливий. Дівчинка весь час уявляла собі Еллі надворі, як вона боїться гуркоту грому. А якщо вона поранена? А якщо вона сховалася від дощу під деревом, а в дерево вдарила блискавка?

Меган дивилася на дощ, що б'є по вікнах, і тремтіла. Минуло багато часу, поки дівчинка нарешті згорнулася під ковдрою клубочком і занурилася в тривожний сон.

Дерев'яні двері заскрипіли, й Еллі прокинулася. Вона схопилася на лапки й занепокоєно відступила в куток будиночка для ігор.

На неї дивився маленький хлопчик. Здавалося, він був так само здивований, як і вона.

— Песик! — захоплено видихнув він. — Песик прийшов!

Він мовив доброзичливо, й Еллі трохи розслабилася, але ближче не підходила. Більшість дітей, яких вона зустрічала разом із Меган,

любили її та хотіли погладити, але Меган не дозволяла їй підбігати до них і навіть обнюхувати їх. Якось одна дівчинка побачила Еллі, а коли цуценя підійшло й понюхало її руку, дівчинка заверещала. Еллі було дуже прикро. Тож тепер вона уважно спостерігала за тим хлопчиком.

— Привіт, собачко... — Він присів і подивився їй у очі. Еллі була впевнена, що він заплаче. — Я Вільям. Ти залишишся з нами? Ти житимеш у моєму домі? — Хлопчик був дуже схвильований. — Я знаю! Ти голодна! Дідусів пес завжди голодний. — Він нахилився ближче й прошепотів: — Мама розмовляє по телефону. Я саме снідав, але вийшов, коли вона не бачила. Можеш з'їсти мій сніданок. — Вільям вискочив із маленького будиночка й кинувся геть.

Еллі стояла й кліпала очима, не до кінця розуміючи, що відбувається. Вона підійшла до дверей і визирнула назовні. Вільям повертався, тепер уже трохи повільніше. Він поважно схилив свою голову з темним волоссям над мискою, на краю якої щось балансувало.

— Ось! Моє печиво. Я вже з'їв два, тож це можеш з'їсти ти. А це сендвіч із беконом. Я все одно не люблю бекону.

Еллі відчула запах бекону. Після вчорашніх черствих хлібних скоринок він пахнув божественно. Вона швидко підбігла до хлопчика і, коли той простягнув їй сендвіч, обережно взяла його з руки. Сендвіч зник приблизно за три укуси.

— Ого, а ти голодна!

Вільям був вражений.

Еллі задоволено зітхнула, злизала бекон із вусів і з очікуванням подивилася на миску.

— О! А ти й печиво любиєш? — Він поставив миску для неї на землю й із надією подивився на цуценя.

Еллі зацікавлено принюхувалася. О, так, цей запах був знайомий. Це

тепер у неї вдома є правильний собачий корм, але коли вона була зовсім маленькою, то теж їла це на сніданок. Їй смакувало. Вона швидко проковтнула печиво, ретельно вилизала миску, а потім сіла й задньою лапою почухала собі вухо. Еллі завжди так робила після їди. Їй було приємно.

Вільям засміявся.

— Смішна собачка, — сказав він і присів, щоб ніжно її погладити.

Еллі заплющила очі й із задоволенням притулилася до нього. Хоча хлопчик був ще малим, він нагадував їй Меган. Скоро вона побачить Меган, із радістю подумала вона.

— О! — випростався Вільям. — Мене кличе мама. Мушу йти. Я запитаю її, чи можна тобі залишитися! Мамо! Мамо! — Він побіг назад до будинку,

а Еллі дивилася, як за ним зачиняються двері на кухню. Цуценя хотіло б залишитися з ним трохи довше, але було переконане, що тепер дім уже зовсім недалеко.

Еллі прокралася повз будиночок для ігор і прослизнула під садовою хвірткою. На мить зупинилася біля будинку Вільяма, щоб востаннє вдячно йому гавкнути, а відтак побігла далі.

Розділ 6

Через кілька годин Еллі стояла й дивилася вниз у річку. Вона була впевнена, що щойно бачила рибу. Якось цуценя вже було тут: того чудового дня вони влаштували пікнік і мама наварила Меган за те, що та нагодувала цуценя шматочками рулету з ковбасою. На саму згадку про це Еллі захотілося їсти. Після сендвіча з беконом вона пройшла вже дуже далеко.

Цуценя знову вирушило вздовж берега річки, розмірковуючи, чи зможе зловити рибу. Той берег видавався дуже слизьким. І хоча Еллі подобалося бути мокрою, плавала вона не дуже добре.

Ага. Можливо, це краще, ніж риба. Просто перед нею на березі річки стояв чоловік із вудкою й стежив за поплавком. Але Еллі зацікавилася його пакетом із бутерброда-

ми, який лежав біля рибальського спорядження.

Еллі підкралася ближче, а потім вискочила з-за дерева й схопила бутерброд.

— Гей! — вигукнув рибалка, але він не міг побігти за нею, бо заплутався б у волосіні. Чоловік намагався акуратно її скласти, проте Еллі на нього не чекала. Стиснувши канапку в зубах, вона щодуху помчала геть зарослою стежиною.

Коли його крики стихли вдалині, Еллі сіла, щоб з'їсти свій приз — сендвіч із тунцем. Значить, у неї все-таки була риба!

Цуценя злизало останні крихти з трави й щасливо зітхнуло. Тепер воно почувалося набагато ліпше. Еллі встала й бадьоро потрусилася. Час знову вирушати додому.

— Алло! Так, це Ліндсі. О! — Мама нетерпляче покликала Меган, яка мляво крутила чашку чаю. Дівчинка просто не мала апетиту — вона задумалася про те, яка ж, мабуть, голодна Еллі, адже провела півтори доби без їжі.

— Хто це? — запитала вона, дивлячись на схвильоване мамине обличчя. Потім випросталася, їй перехопило дух. — Це через оголошення? Хтось бачив її?

Мама кивнула.

— Так-так, цуценя лабрадора. Так, зовсім маленьке. Дозвольте, я запишу. Біля мосту. О Боже, вибачте. І це було сьогодні вранці? О, дуже дякую, що подзвонили нам. Так, ми теж сподіваємося.

Вона завершила розмову й повернулася до Меган. Дівчинка стояла біля неї й відчайдушно намагалася почути, що казали в телефоні.

— Це дзвонив чоловік із села, який сьогодні вранці рибалив біля мосту Селбі. Еллі вкрала його бутерброди! — Мама обняла її й засміялася.

Меган усміхнулася.

— Я саме думала про те, яка вона, мабуть, голодна!

— Зателефонуй татові. Поїдемо й пошукаємо її. Вже сутеніє, але якийсь час ми ще зможемо щось побачити.

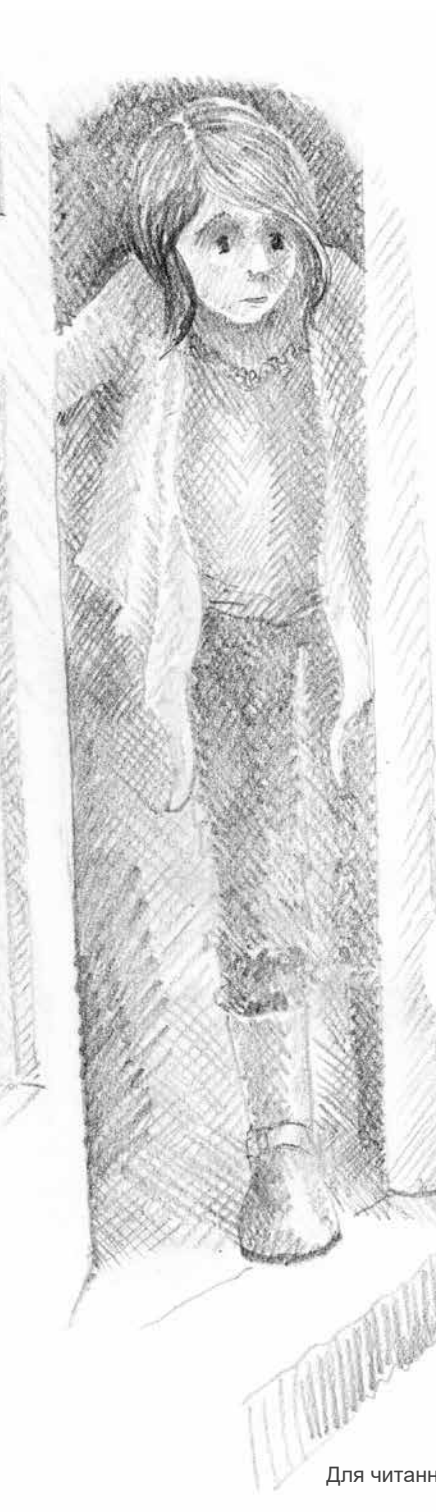

У Еллі боліли лапки, але вона дуже пишалася собою. Вона це зробила. Вона побачила шкільний

майданчик Меган, а парк був за наступним рогом. Цуценя було так близько! Попри втому, Еллі побігла швидше. Через кілька хвилин вона повернеться до Меган. Вона встигла якраз вчасно — вже смеркало.

Це її дорога, а ось і її будинок! Еллі уважно подивилася в обидва боки, чи нема часом машин, а потім перейшла дорогу й пішла до своїх воріт. Цуценя не могло їх відкрити, вони були металеві, але воно змогло прослизнути, хоча це було важко. Еллі стояла перед вхідними дверима й радісно гавкала. Вони будуть такі раді її бачити!

Ніхто не підходив до дверей, тоді Еллі почала шкрябати їх передніми лапками й знову загавкала, все голосніше й голосніше.

Нарешті вона
почула кроки.
Еллі загавкала
й захоплено
застрибала. Вона
сподівалася
побачити Меган!
Але коли двері
відчинилися, це
була не Меган.
І навіть не її
мама чи тато.
На неї здиво-
вано дивилася
незнайома
жінка.

Еллі заскавчала й розгублено підбгала хвоста.

Меган немає. Вона поїхала й залишила Еллі з бабусею. Меган більше не хоче її бачити.

— Що тут відбувається? — У коридор спускався чоловік, і він був здивований. — О! Пес? Має нашійник?

— Не думаю. — Жінка нахилилася, щоб подивитися.

Еллі із сумом відступила від порога. Вона не знала, що робити. Але жінка, яка відчинила двері, пішла за нею й м'яко сказала.

— Не бійся, цуценя. Ти загубилося? О, дивись, воно тремтить, бідолашне. Таке миле і, напевно, ще зовсім маленьке.

Чоловік теж вийшов.

— Воно, напевно, вислизнуло з чийогось будинку, як гадаєш?

Думаю, нам краще залишити його на ніч. Хоча доведеться розмістити песика в сараї. Джаспер оскаженіє, якщо ми приведемо ще одного собаку. А він і так засмучений через новий будинок. Зранку відвеземо цуценя в поліцейський відділок і подивимося, чи немає у нього мікрочіпа.

Він зійшов униз і взяв Еллі.

Чоловік поніс її повз її ж будинок. От тільки це був уже не будинок Еллі, її навіть не пустили всередину. Вони постелили їй килимок у сараї, поставили миску з водою й дали печиво для собак. Там було зручно, але вона була замкнена в саду, а мала б бути всередині, нагорі, і спати на ліжку Меган.

Сім'я виїхала й покинула її. Вона просто не розуміла. І хоча тато Меган був проти неї, Меган усе одно обій-

мала, розмовляла з нею й любила її, хіба ж ні? Чому Меган її покинула? Невже вона просто про неї забула?

Еллі вткнулася носом у лапки й заскавуліла. Цуценя так довго намагалось потрапити додому, а дому тут немає.

Розділ 7

Меґан прокинулася й якусь мить лежала, задивившись на стелю. Вона була не такою, як раніше. А потім Меґан згадала, що вона у своєму новому будинку. Дівчинка відчула хвилю радості, а потім опустила погляд на порожнє місце в кінці свого ліжка й згадала, що Еллі зникла. Їй захотілося знову заснути, щоб усе це виявилось лише сном.

А вчора ввечері, коли їм зателефонували, вона мала таку надію! Вони поїхали простісінько до мосту Селбі, через який можна було дістатися до їхнього старого будинку. Це було прекрасне місце, і раніше вони ходили сюди гуляти з Еллі. Разом із мамою й татом вони обшукали все вздовж берега річки, кликали Еллі та стукали по її мисці з їжею — так порадив їм доброзичливий поліцейський, з яким мама вчора розмовляла по телефону.

Нарешті тато взяв дівчинку за руку.

— Меган, уже темніє. Гадаю, нам час зупинитися.

— Але ми не можемо перестати її шукати! Вона була тут! — протестувала Меган.

— Ми повернемося вранці й знову її пошукаємо, — пообіцяла мама.

Тож Меган довелося вставати. Той чоловік точно бачив Еллі — не може ж бути два загублених цуценяти-лабрадори! Дівчинка втомлено злізла з ліжка. Здавалося, їй цілу ніч снилася Еллі. У її найстрашнішому сні цуценя було посеред дороги, і Меган чула, як їде машина. Вона здригнулася.

Меган стала одягати халат, а потім ураз зупинилася й знову сіла на ліжку, втупившись широко розплющеними очима на фотографію на полиці. Це була світлина, на якій вона, Белла та Еллі граються в їхньому старому саду. Дівчинка простягнула руку й узяла її. Як вона могла бути такою дурною? Еллі була біля мосту Селбі. На півдорозі до свого старого будинку!

Еллі зовсім не загубилася. Вона намагалася повернутися додому!

— Мамо, тату! — Меган улетіла до їхньої кімнати. — Татку, де твій мобільний, треба зателефонувати людям із нашого старого будинку. Еллі пішла додому!

Її батьки були ще напівсонні, і тато стомлено закліпав.

— Що ти маєш на увазі?

Меган сіла на край ліжка й заходилася пояснювати.

— Вона дуже засмутилася тим, що була в бабусі, так? І не розуміла, що відбувається. Татку, Еллі не знає, що ми переїхали! Вона намагається повернутися до нашого старого будинку! Учора вранці вона пододала половину шляху. Тепер вона, напевно, вже вдома! — Меган ураз нахмурилася. — О ні. У нашому будинку Еллі зустріне чужих людей, — її голос затремтів.

Мама сіла.

— Меган, я не думаю, що Еллі змогла зайти аж так далеко. Як вона знайшла дорогу? Це прекрасна ідея, але...

— Вона дійшла до мосту Селбі! — зауважила Меган.

— Так, напевно, так...

— Кажуть, що собаки таке роблять, — задумливо мовив тато. — Можливо, ми про всяк випадок зателефонуємо новим господарям. Але тепер іще дуже рано.

Мама й тато змусили її чекати цілу годину, перш ніж подзвонити. Меган ходила колами по кухні; вона не могла дивитися на сніданок. Потім дівчинка сильно притулилася до тата, намагаючись підслухати телефонну розмову.

— Вона прийшла до дверей? Учора ввечері? Ні, ми не здогадалися зателефонувати вам раніше, це так да-

леко, розумієте. Понад п'ятнадцять кілометрів! Це чудово. Так-так, звичайно, я розумію. Я переконаний, що їй добре в сараї. Так, уже їдемо. До зустрічі.

— Вони знайшли її! Це правда, знайшли! О, татку!

Меган танцювала, стрибала й кидалась обіймати батьків. Потім побігла взуватися. Вони повернуть Еллі!

Еллі лежала на килимку в прохолодному сараї й думала, куди їй піти, так як у неї більше немає дому. Вона не хотіла повертатися до бабусі, адже не подобалася Сідові й не хотіла з ним жити. Їй треба було шукати новий дім.

Проблема була в тому, що Еллі не хотіла шукати собі нову домівку. Їй потрібна тільки Меган. Але залишатися тут вона точно не могла. Еллі перелізла через купу старих садових інструментів, які все ще захарщували сарай, і принюхалася до свіжого холодного вітру. У стіні є незакріплена дошка! Еллі штовхнула її вбік і стала пробиратися. У її шерсті було повно пилу та трісок. Вона протиснулася й енергійно струснулася.

Нові господарі не зачинили бокової хвіртки, й цуценя помчало до будинку. Воно не хотіло, щоб його знову замкнули. Еллі вже збиралася вибігти просто із центральних воріт, але щось її зупинило.

На доріжці, наполовину схована за баками для сміття, лежала її

іграшка. Її улюблена іграшка. Червоно-біла смугаста іграшка з мотузки із вузликами, яку їй подарувала Белла. Еллі взяла її в зуби й радісно нею потрусила. Її так приємно було жувати, й Еллі подобалося, коли Меган тягнула за другий кінець і вони гралися в перетягування каната.

Шалено теліпаючи іграшкою з одного боку в інший, Еллі зненацька радісно зрозуміла — Меган її не покинула. Не спеціально. Меган любила гратися з нею, гладити її й говорити до неї.

Еллі рішуче вибігла зі старого садка, швидко протиснулася під центральний вхід і попрямувала вулицею. Вона точно не знала, куди йде, але не збиралася здаватися. Дійшовши до кінця дороги, цуценя задумливо озирнулося. Зазвичай

вони ходили сюди разом із Меган, щоб зустрітися з Беллою дорогою до школи.

Белла! Белла любить її, а вона любить Меган. Белла точно знає, де Меган! Еллі помчала дорогою й почала гавкати від захоплення. У зубах вона все ще несла мотузяну іграшку.

Звернувши за ріг, цуценя не помітило, як дорогою проїхала знайома машина. Автомобіль зупинився

біля будинку,
і з неї вистрибнула Меган.

Не чекаючи батьків, вона побігла по садовій доріжці їхнього старого будинку й стала безперестанку дзвонити в двері.

Розділ 8

За воротами Беллиного будинку Еллі кинула мотузяну іграшку й акуратно сіла, вона завжди так робила. Потім голосно гавкнула, тричі.

Еллі чекала. Щойно вона зібралася загавкати знову, як вхідні двері відчинилися, і Белла вискочила на доріжку.

— Еллі! Я думала, що це ти гавкаєш, але мама сказала, що цього

не може бути! Що ти тут робиш? Меган сказала по телефону, що вчора ввечері хтось бачив тебе біля мосту Селбі. Як ти дійшла аж сюди? — Белла побігла відчиняти хвіртку. — О, Еллі, ми всі так хвилювалися за тебе! Ходи сюди, Еллі. Ходи сюди! Сюди, дівчинко!

Белла відчинила хвіртку й пома-
нила Еллі всередину.

Цуценя взяло свою іграшку
й пішло за нею. Воно вірило, що
Белла не замкне його в сараї. Бел-
ла допоможе йому повернутися
до Меган. Воно було впевнене
в цьому.

— Мамо, мамо, дивись! Еллі тут!
Це вона гавкала, я ж казала тобі! —
Белла та Еллі помчали коридором
на кухню до Беллиної мами. — Я му-
шу зателефонувати Меган, можна,
мамо?

— Вона прийшла сюди аж із Вудлендз-котеджів? Це неможливо, туди щонайменше п'ятнадцять кілометрів. — Беллина мама здивовано дивилася на Еллі. — У неї немає нашійника, ти впевнена, що це Еллі? Ти часом не вкрала чийогось песика?

— Ма-а-мо! Звичайно, це Еллі! Подивися, вона має іграшку, яку я купила їй на Різдво. Крім того, тільки Еллі знає, що треба сісти біля воріт і тричі гавкнути... О, вони не відповідають. — Белла відклала телефон і поглянула на Еллі. — Справді п'ятнадцять кілометрів? Як вона змогла пройти так далеко? І звідки вона знала дорогу?

— Собаки бувають дуже розумними, — припустила її мама. — Але, якщо чесно, я не знаю. Напевно, вона так відчайдушно намагалася знайти Меган.

Еллі загавкала й із надією широко розплющила очі. Меган! Вони точно сказали «Меган».

— Вона почула її ім'я, — засміялася Белла. — Еллі, ти намагаєшся знайти Меган?

Цуценя схопилося, поклато лапки на коліна Белли й загавкало, шалено виляючи хвостом.

— Усе добре, Меган скоро буде тут, я обіцяю. Вона прийде й забере тебе. Або ми можемо відвезти тебе до Меган у їхній новий будинок, правда ж, мамо?

Беллина мама замислилася.

— Мабуть, це не дуже добра ідея. Вона може розхвилюватися. Спробуймо подзвонити їм іще раз?

Белла кивнула.

— Я сумувала за тобою, Еллі. Але не так сильно, як Меган. Вона скрізь тебе шукала. — Дівчинка погладила Еллі по м'якій голівці. — Вона буде дуже рада, що ти повернулася.

Меган сиділа в машині біля свого старого будинку й ковтала сльози. Мама присіла поряд і намагалася її заспокоїти, а тато перехилився до неї з переднього сидіння.

— Донечко, я знаю, що це важко, але обіцяю: ми її знайдемо. Дивись, це добра новина. Ми знаємо, що минулої ночі вона була тут! Це дуже добрий початок.

Меган кивнула, але не могла перестати плакати.

— Вона подолатала всю цю дорогу, щоб знайти нас, — прошепотіла дівчинка зі сльозами на очах. — А в будинку були чужі люди. Іще й інший пес! Напевно, вона подумала, що ми її більше не любимо. А якщо вона пішла шукати собі інший дім?

— Я переконана, що ні, — твердо запевнила мама. — Еллі не здасться. Вона ж зайшла так далеко, правда? Вона десь тут, можливо, просто трохи розгублена. Пошукаймо в парку.

Але Еллі не було ані в парку, ані на жодній із вулиць навколо їхнього старого будинку. Вони її кликали, тато Меган свистів, вони зупинялися й запитували всіх, кого бачили. Проте не було жодного сліду.

— Вона пішла. — Меган уже перестала плакати. Дівчинка була над-

то засмучена, щоб плакати. — У нас був шанс, а тепер ми втратили її назавжди.

— Меган! — мама присіла й обійняла її. — Ніколи не думала, що почую, як ти здаєшся. Ти мушиш і далі шукати — Еллі потрібно, щоб ти її знайшла.

Дівчинка кивнула й закусила губу. Мама мала рацію. Еллі не здалася б, правда?

— А можна піти зустрітися з Беллою? Попросити її пошукати Еллі? Вона не знає, що Еллі повернулася сюди, і може запитати однокласників, якщо когось зустріне.

— Чудова ідея, — погодилася мама. — Тоді повертаймося до машини й поїдемо туди.

Меган подзвонила в Белліні двері, згадуючи, коли робила це востаннє. Це був останній день нав-

чання, і Белла так запізнювалася, що ще навіть не вийшла з дому, як загавкала Еллі. Коли Белла відчиняла двері, вона одягала пальто, а з її рота ще стирчав шматок тосту. Вона дала невеликий шматочок Еллі.

Меган закліпала. Чому в Беллиному будинку лунає гавкіт? У неї немає собаки...

Тієї ж миті двері відчинилися.

— Я так і знала! Ви отримали моє повідомлення? Я телефонувала твоєму татові шість разів! Чому ти мені не передзвонила?

Від хвилювання в Белли аж плуталися слова, але Меган її майже не чула.

Вона обіймала Еллі — Еллі, яка застрибнула дівчинці на руки, щойно Белла відчинила двері. Цуценя поклато лапки на плечі Меган, обдаро-

вувало її золотистими пухнастими обіймами й з усіх боків облизувало обличчя дівчинки.

Батьки Меган радісно засміялися, а Беллина мама стала розповідати їм про несподівану появу Еллі.

Меган усміхнулася до Белли.

— Ми так поспішали, що залишили телефон удома. Нові мешканці будинку знайшли Еллі, але вона втекла із сараю. Вони змушені були посадити її туди, бо в них теж є собака, так що... Гр-р-р, Еллі, не облизуй мого рота! Вони замкнули Еллі, але в стіні сараю була дірка, тож вона вибралася. Напевно, вона вирішила прийти до тебе, бо знає, що ти її дуже любиш. Белло, ти її знайшла!

І подруга обійняла Беллу, затиснувши Еллі посередині.

— Ні, це вона мене знайшла, — захихотіла Белла. — Вона з'явилася за воротами й гавкала. Я думала, що мені це сниться!

— О, Еллі, я більше ніколи тебе нікуди не відпущу. — Меган задихалася між облизуваннями. — Ти така розумна, мудра собака — як ти знайшла дорогу сюди?

Для читання дітям під час війни

Еллі глибоко зітхнула й поклала голову на плече Меган. Зненацька вона відчула, що дуже-дуже втомилася.

Це була тривала подорож, але цуценятко все ж повернулося додому, до Меган.

ПРО АВТОРКУ

Голлі Вебб починала як редакторка дитячих книжок і написала свою першу серію для видавництва, у якому працювала. Відтоді вона продовжує писати для дітей. Її творчий доробок нараховує понад 100 книжок. Голлі живе в Беркширі (Англія) з чоловіком і трьома синами. Домашні коти Голлі завжди крутяться поруч, коли вона намагається набирати текст на ноутбучі.

Більше інформації
про Голлі Вебб ви знайдете
на її сторінці:

www.holly-webb.com.

МИЛІ КОТИКИ І ПЕСИКИ У СЕРІЇ «ДОБРІ ІСТОРІЇ ПРО ЗВІРЯТ»

**ЗБЕРИ
СЕРІЮ!**

- «Цуценя-нечупара»
- «Загублена в снігах, або Пухнасточка»
- «Руданчик — кошеня-безхатько»
- «Пухнасточка і жах у сніговому полоні»
- «Вусанчик, або Сором'язливе кошеня»
- «Місті, або Кішечка — подарунок долі»
- «Тигрик, або Кошеня — шукач пригод»

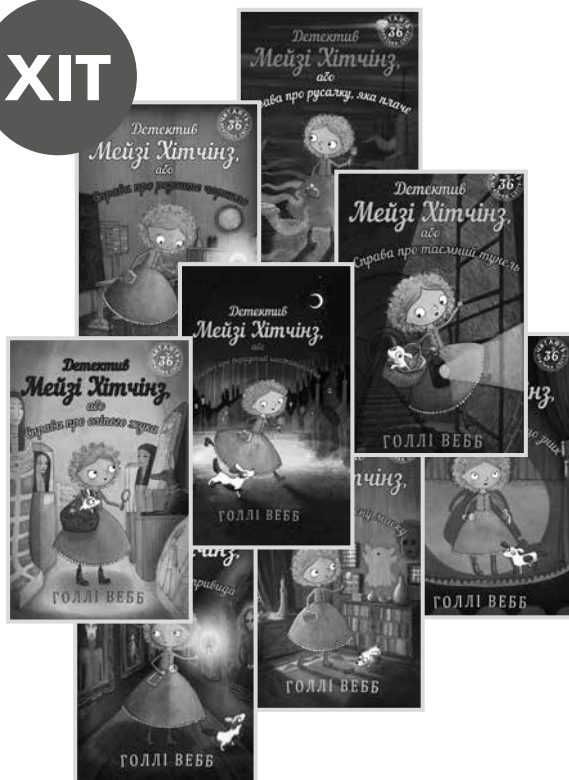
Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

СЕРІЯ КНИГ ГОЛЛІ ВЕББ
«ПРИГОДИ МЕЙЗІ ХІТЧІНЗ»

ХІТ

Захоплові пригоди дівчинки-детектива!

Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

BOOKCHEF
формує особистість

Літературно-художнє видання

ГОЛЛІ ВЕББ

Еллі, або Найвідданіше цуценя

Для дітей 5-9 років

Перекладач *Надія Хасцька*

Літературний редактор *Галина Кошманенко*

Коректор *Віталія Євстифєєва*

Випусковий редактор *Наталя Бабійчук*

Дизайнер макета і верстки *Марина Полежаєва*

Адаптація обкладинки *Юлії Ясінської*

Менеджер із прав *Тетяна Чміль*

Керівник проекту *Оксана Шевченко*

Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку _09.2021. Формат 84×108 ¹/₃₂.

Гарнітура «Podkova». Друк офсетний.

Тираж _ прим. Обл. вид. арк. 1,63.

ТОВ «Видавництво «Букшеф», 04073, м. Київ, вул. Вербова, буд. 17 А

Тел. (044) 290 99 44,

Інтернет-магазин www.book24.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 7309 від 14.04.2021 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими – без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.